

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123495920/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Men det stod dødere end før.

Han havde hilst, men meget skødesløst, saa forvirret som han var. Hatten var ikke kommet til at sidde rigtigt efter den Hilsen: han rettede lidt paa den. Gud ved, hvordan han i øvrigt havde taget sig ud? Det vilde han give meget for at vide. Naturligvis forfjamsket.

Er var han sikker paa. Øjnene *var* blaa. Dem havde han faaet set; hvordan vidste han ikke. De var faaret forbi ham, og han havde lige bevaret Fornemmelsen af den blaa, spillende Farve.

Hvor skulde han nu gaa hen? Blive staaende dér var der ingen Mening i.

Saa drev han videre og kom op paa en Høj i Udkanten af Haven.

Der laa de for ham i Sollyset, de vide Marker med Bøndergaardene plantede ud hist og her. Langt ude ragede Roskilde Domkirkes to rynde Spir op i Himlen, og et smalt Stykke af Fjorden blinkede hvidt frem mellem et Par Bakker. Den solhede Luft stod dirrende ud over det alt sammen, og oppe over hans Hoved raslede Poppelbladene døsig.

Han sad paa en Bænk og stirrede. Vidste han bare, hvad der skulde blive ud af dette. Hvad kom nu i Grunden Frøken Poulsen ham ved? Ikke det ringeste. Naa. Tossestreger altsaa. Kendte han hende maaske eller hun ham? Det var lige meget, om de kendte hinanden eller ej, eller om hun hed Frøken Poulsen eller hvad. En ung Kvinde var hun, en ung Kvinde.

Sollyset flimrede og flimrede, og han fik en Fornemmelse, som gled han langsomt ud mod noget, han ikke havde Styret over.

*

*

*

Ved Middagsbordet blev han præsenteret. Hun rakte ham Haanden, en fin lille Haand, som faldt saa blødt i hans og forekom ham saa skør. Og saa smilte hun og saa paa ham.